

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie zainicjowanej zażaleniem pełnomocnika **P. S.A. z siedzibą w W.**
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 marca 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w R.
zawartego w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II Kp [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 24 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w R. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazania sprawy o sygn. akt II Kp [...] do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, w trybie art. 37 k.p.k. podnosząc, że przedmiotem tego postępowania jest rozpoznanie zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla miasta R. z dnia 13 września 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 300 § 1 k.k., które miał popełnić referendarz sądowy Sądu Rejonowego w R..

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w R. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji)

w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie konsekwentnie wyraża stanowisko, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie - chociażby mylne - o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; z dnia 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

Przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w R. jest rozpoznanie zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla miasta R. z dnia 13 września 2018 r. o odmowie wszczęcia śledztwa o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 300 § 1 k.k., które miał popełnić referendarz sądowy Sądu Rejonowego w R. w ramach wykonania swoich obowiązków służbowych.

W ocenie Sądu Najwyższego sytuacja, w której czyn zarzucony dotyczy osoby referendarza sądowego wykonującego swoje obowiązki służbowe na terenie Sądu Rejonowego w R., mającego styczność osobistą i zawodową z sędziami orzekającymi w tym Sądzie powoduje, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w R., co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 roku, KO 41/18, LEX nr 2506137). Jest prawdopodobne, że w razie rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy przez wyżej wymieniony sąd mogłoby powstać przekonanie, o braku warunków do jej rozstrzygnięcia w sposób obiektywny. Tymczasem dobrem wymiaru sprawiedliwości, stanowiącym przesłankę skorzystania z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. jest również, a może nawet przede wszystkim, potrzeba uniknięcia jakichkolwiek sugestii, że proces w danej sprawie mógłby być prowadzony w sposób nieobiektywny (por. postanowienie SN z dnia 2 lipca 2003 r., sygn. akt III KO 20/03). Przekazanie sprawy innemu sądowi

równorzędnemu ma zatem w niniejszej sprawie na celu wykluczenie mogących powstać wątpliwości w tym zakresie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.